

*Najważniejsze
motywy
oraz konteksty
maturalne*

Język polski | Poziom podstawowy

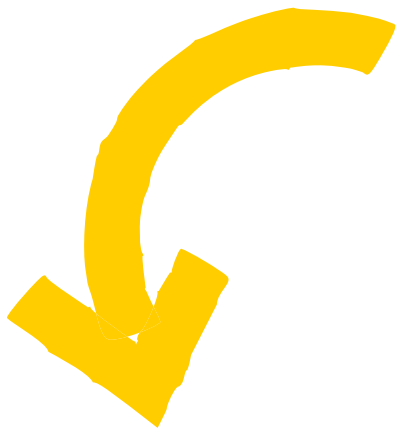

Nauka do matury 2026: czas start! Jeśli chcesz podejść do egzaminu dojrzałości z większą pewnością siebie i spokojem, jesteś we właściwym miejscu. **Pomożemy Ci wyznaczyć drogę do celu** i skupić się na tym, co naprawdę ma znaczenie w okresie przedmaturalnym.

Poniższe **materiały zostały opracowane przez ekspertów** – dzięki temu znajdziesz w nich treści, które realnie pomogą Ci w przygotowaniach **do matury 2026**. Z nami skutecznie zaplanujesz naukę, utrwalisz najważniejsze informacje i unikniesz typowych błędów egzaminacyjnych.

*Gotowy?
Zaczynamy!*

➔ **Motyw buntu** – motyw buntu w literaturze dotyczy wielu postaw czy zachowań bohaterów. Bunt może przejawiać się w postępowaniu jednostki lub też zbiorowości, a odnosić się może do: władzy, norm społecznych i moralnych, niesprawiedliwości, braku wolności, Boga czy też losu. Najczęściej w literaturze bunt łączy się z: dążeniem do prawdy i wolności, pragnieniem zmiany świata, konfliktem między jednostką a systemem, tradycją lub absolutem.

Przykłady motywu buntu w literaturze:

- **Prometeusz w „Mitologii greckiej”** – bohater buntuje się przeciwko bogom w imię dobra ludzkości, dla której wykradł ogień. Jest symbolem altruizmu, poświęcenia i odwagi, choć ponosi za to karę w postaci wiecznej męki.
- **„Dziady” część III** – Konrad buntuje się przeciwko Bogu, oskarżając Go o obojętność wobec cierpienia narodu polskiego. Chce przejąć władzę nad duszami, sam stawia się niemal na równi z Bogiem.
- **„Kordian”** – główny bohater buntuje się przeciwko tyranii cara i obojętności elit, ale także części biernego społeczeństwa. Prowadzi go to do decyzji o zamachu na cara, co skazuje go na klęskę i wykluczenie.
- **„Ferdynand”** – bohaterowie (Józio, Miętus) buntują się przeciwko zastanym zasadom społecznym, stereotypom i schematom. Bunt zauważalny jest w sprzeciwie wobec kulturowych gęb i upupianiu.

- **„Zdążyć przed Panem Bogiem”** – Marek Edelman interpretuje powstanie w getcie jako bunt moralny, czyli wybór godnej śmierci zamiast biernej zagłady z rąk nazistów.

➔ **Motyw snu** – sen pełni funkcję symboliczną, psychologiczną, metafizyczną, profetyczną lub magiczną. Sen pozwala bohaterowi wyrzeć poza granice rzeczywistości, ukazać podświadomość, przepowiednie, ale też lęki i pragnienia.

Przykłady motywu snu w literaturze:

- **„Dziady” część III** – motyw snu w utworze pełni funkcję proroctwa, ale też ujawniania prawdy o bohaterach i świecie przedstawionym. Sen Ewy to widzenia o charakterze religijnym oraz podkreślenie roli czystości, pokory i wiary w narodową misję. Z kolei sen księdza Piotra to sen proroczy, w którym Polska jawi się jako Chrystus narodów, czyli społeczeństwo skazane na cierpienie, ale mające odegrać zbawczą rolę w dziejach Europy. To sen o wymiarze symbolicznym i profetycznym, wprowadzający do dramatu ideę mesjanizmu narodowego.
- **„Makbet”** – sny w utworze to najczęściej koszmary senne, które prześladują Makbeta i jego żonę. Makbet doświadcza wizji i koszmarów po zabójstwie króla, a Lady Makbet lunatykuje, ujawniając wyrzuty sumienia. Sny bohaterów symbolizują poczucie winy, rozkład psychiki i drogę do szaleństwa.
- **„Lalka”** – sny w utworze odnoszą się do różnych bohaterów. Izabela Łęcka śni o pięknym mężczyźnie podobnym do bóstwa, co ma symbolizować jej nierealistyczny stosunek do miłości i związków. Z kolei sny Ignacego Rzeckiego obrazują jego tęsknotę za utraconą młodością i dzieciństwem.

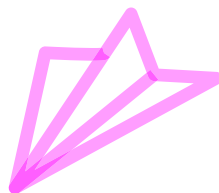
- **„Zbrodnia i kara”** – motyw snu w utworze obrazuje udręczoną psychikę i stan Raskolnikowa. Sen o zamęczonym koniu jest odbiciem duszy głównego bohatera, którego dręczy poczucie winy i wyrzuty sumienia po zabójstwie starej lichwiarki.
- **„Wesele”** – sen w utworze pełni przede wszystkim rolę symboliczną, ale też jest projekcją wewnętrznych odczuć i stanów bohaterów. Postacie pojawiające się w snach są symbolem rozterek, obaw i lęków poszczególnych bohaterów dramatu.

➔ **Motyw miłości** – jest jednym z najczęściej powracających tematów w literaturze, ponieważ pojawia się od antyku po współczesność, przyjmując różne formy: miłość spełnioną, nieszczęśliwą, romantyczną, tragiczną, rodzicielską, patriotyczną czy toksyczną. Ukazuje zarówno ogromną siłę uczucia, jak i jego destrukcyjny potencjał, pokazując, że miłość bywa źródłem szczęścia i cierpienia.

Przykłady motywu miłości w literaturze:

- **„Mit o Orfeuszu i Eurydyce”** – mit, w którym Orfeusz schodzi do Hadesu po swoją ukochaną, ukazuje miłość jako uczucie wszechogarniające, będące źródłem zarówno szczęścia, jak i cierpienia.
- **„Romeo i Julia”** – historia miłości wielkiej, ale nieszczęśliwej, ponieważ na drodze do szczęścia zakochanych stoją ich zwaśnione rodziny. Miłość doprowadza do tragicznego zakończenia, czyli śmierci dwojga młodych ludzi.
- **„Treny”** – cykl utworów lirycznych, których tematem jest miłość rodzicielska, a dokładnie miłość ojca do zmarłej córki. Jest to obraz miłości potężnej, bezwarunkowej, ale zarazem niosącej nieukozone cierpienie.

- **„Dziady” część IV** – w tej części dramatu Mickiewicza nieszczęśliwa miłość jest motywem przewodnim. To uczucie absolutne, przekraczające śmierć i czas. Gustaw nie potrafi pogodzić się z utratą ukochanej, a jego miłość prowadzi do samobójstwa i do przemiany w Konrada.
- **„Cierpienia młodego Wertera”** – w utworze miłość jest źródłem krótkiego szczęścia i oszołomienia, ale finalnie staje się źródłem wielkiego cierpienia. Główny bohater wiedząc o tym, że nigdy nie będzie razem ze swoją ukochaną, decyduje się na samobójczą śmierć.
- **„Lalka”** – miłość w utworze jest trudna, jednostronna, ale zarazem wielka i pełna poświęceń. Wokulski zakochuje się w pięknej Izabeli, co z jednej strony napędza wszelkie jego działania, ale z drugiej staje się źródłem rozterek, wątpliwości i cierpienia, a także próby samobójczej.

➔ **Motyw samotności** – dotyczy uniwersalnego doświadczenia człowieka, zarówno psychicznego, jak i egzystencjalnego. Samotność może być źródłem cierpienia, ale bywa też świadomym wyborem prowadzącym do rozwoju duchowego lub moralnego. Samotność może prowadzić do zwycięstwa i wewnętrznej odnowy, ale może również wyniszczać i zabijać.

Przykłady motywu samotności w literaturze:

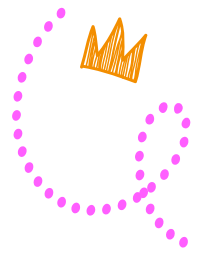
- **„Lalka”** – samotność w utworze dotyczy przede wszystkim głównego bohatera, czyli Stanisława Wokulskiego. Bohater czuje się samotny z powodu rozdarcia między dwoma światami: arystokracji, która go odrzuca, i mieszczaństwa, w którym nie znajduje pełni akceptacji. Jego miłość do Izabeli prowadzi do jeszcze głębszego poczucia osamotnienia. Motyw samotności ma tu wymiar emocjonalny i społeczny.

- **„Dziady” część III** – Konrad, odsiadując swój wyrok, otoczony jest innymi więźniami, ale wewnętrznie jest samotny i niezrozumiany. Bohater jest samotny duchowo i wewnętrznie. Czuje się predestynowany do przewodzenia narodowi, co odcina go od ludzi. Jego samotność pogłębia także konflikt z Bogiem.
- **„Kordian”** – Kordian już jako nastolatek czuje się wyobcowany i niezrozumiany. Nieszczęśliwa miłość, negatywne doświadczenia podróży po Europie, osamotnienie w czasie próby zamachu na cara to zdarzenia czyniące z bohatera samotnika.
- **„Proces”** – bohater, czyli Józef K., jest kompletnie osamotniony wobec niezrozumiałego, bezdusznego systemu. Nikt nie potrafi mu pomóc, a jego samotność ma wymiar metafizyczny, ale także okrutny i bolesny, ponieważ nawet w chwili śmierci jest całkowicie wyobcowany.
- **„Inny świat”** – samotność więźniów łagru jest efektem systemu totalitarnego, który niszczy więzi międzyludzkie. Bohaterowie czują się odcięci od świata, pozbawieni tożsamości i elementarnych relacji.
- **„Dżuma”** – samotność Rieux wynika z poczucia obowiązku i odpowiedzialności za innych. Bohater działa w izolacji moralnej, a jego zadanie jest trudne i niezrozumiałe dla wielu. Samotność jest jednocześnie świadomym wyborem.

➔ **Motyw tańca** – motyw pojawia się w wielu epokach i utworach, zwykle symbolizując emocje bohaterów, stan społeczeństwa, rytm życia, śmierć lub przemianę. Taniec bywa zarówno wyrazem radości i jedności, jak i zapowiedzią tragedii, maską pozorów czy znakiem dekadencji.

Przykłady motywu tańca w literaturze:

- **„Rozmowa Mistrza Polikarpa ze Śmiercią”** – motyw danse macabre, czyli tańca śmierci, który odnosi się do nieuchronności i sprawiedliwości samej śmierci. Uczony Polikarp rozmawia ze Śmiercią, która tłumaczy mu, że przed nią nie ma ucieczki niezależnie od statusu majątkowego czy społecznego.
- **„Wesele”** – cały dramat oparty jest na tańcu weselnym. Sam taniec stanowi tło wydarzeń, przestrzeń spotkania inteligencji z chłopami. Ponadto wyraża marazm, bierność i złudzenia społeczeństwa. Kulminacją jest chocholi taniec, który staje się symbolem narodowego uśpienia, niemocy i powtarzalności historii.
- **„Tango”** – taniec w utworze staje się metaforą upadku norm, anarchii i zwycięstwa prymitywnej siły nad kulturą. Finałowe tango wykonane przez Edka po zabiciu Artura jest znakiem zwycięstwa brutalności. Taniec oznacza chaos, przemoc i koniec wartości.

➔ **Motyw szaleństwa** – szaleństwo wykorzystywane jest do ukazania skrajnych emocji bohaterów, ich wewnętrznych konfliktów, działania traum, presji społecznej, a także jako sposób na pokazanie granicy między normalnością a obłądem. Szaleństwo często staje się narzędziem poznania, ponieważ pozwala dostrzec prawdy niedostępne dla ludzi „trzeźwego umysłu”, ale bywa także powodem tragedii.

Przykłady motywu szaleństwa w literaturze:

- **„Dziady” część III** – Konrad popada w stan mistycznego uniesienia, przechodząc niemal w obłąd podczas Wielkiej Improwizacji. Jego szaleństwo wynika z ogromnej odpowiedzialności za naród i buntu wobec Boga. To szaleństwo prometeiczne, rodzące się

z miłości do ludzi, ale też z poczucia wyjątkowości.

- **„Kordian”** – Bohater doświadcza kryzysu psychicznego, szczególnie po nieudanej próbie zamachu na cara. Jego rozdarcie między marzeniami a rzeczywistością prowadzi do załamania nerwowego i pobytu w szpitalu psychiatrycznym.
- **„Zbrodnia i kara”** – Raskolnikow doświadcza stanów zbliżonych do obłądu po dokonaniu morderstwa, ma wizje, halucynacje. Szaleństwo staje się tu skutkiem rozdarcia między zbrodnią a moralnością.
- **„Makbet”** – tytułowy bohater pogrąża się w obłądzie pod wpływem ambicji i wyrzutów sumienia. Lady Makbet popada w śmiertelne szaleństwo, wywołane poczuciem winy, które doprowadza ją do samobójstwa.

➔ **Motyw zbrodni** – pojawia się w dziełach różnych epok jako punkt wyjścia do refleksji moralnej, psychologicznej, społecznej czy filozoficznej. Zbrodnia często staje się próbą charakteru bohatera, ujawnia jego prawdziwą naturę oraz prowadzi do katastrofy moralnej lub odkupienia.

Przykłady motywu zbrodni w literaturze:

- **„Makbet”** – Makbet dokonuje zbrodni na królu Dunkanie, kierowany ambicją i wpływem Lady Makbet. Morderstwo staje się początkiem spirali zbrodni, lęku i paranoi. Zbrodnia niszczy zarówno Makbeta, jak i jego relacje z innymi ludźmi.
- **„Zbrodnia i kara”** – Raskolnikow zabija starą lichwiarzkę z pobudek ideologicznych, gdyż wierzy, że „ludzie niezwykli” mają prawo przekraczać normy. Powieść pokazuje psychologiczny wymiar zbrodni, rozdarcie wewnętrzne, chorobę, wyrzuty

sumienia oraz drogę ku odkupieniu poprzez przyznanie się do winy i pokutę. Zbrodnia prowadzi do moralnej przemiany bohatera.

- **„Giaur”** – tytułowy bohater zakochuje się w brance tureckiego sułtana o imieniu Hassan. Sułtan zabija niewierną brankę, topiąc ją, a Giaur wymierza sprawiedliwość, zabijając w pojedynku oprawcę ukochanej. Zbrodnia z zemsty nie przynosi ulgi w cierpieniu, nie uspokaja bohatera, który samotnie tuła się po świecie.
- **„Opowiadania” Tadeusza Borowskiego** – w świecie obozów koncentracyjnych i wojny zbrodnia staje się elementem codzienności. Borowski ukazuje zbrodnię systemową, zaplanowaną, wynikającą z dehumanizacji. To nie jednostka, lecz cały system popełnia zbrodnię na człowieczeństwie.

➔ **Motyw młodości** – młodość to zarówno czas beztroski i marzeń, jak i moment dojrzewania, buntu czy pierwszych dramatów egzystencjalnych. W literaturze młodość obrazowana jest w różnych ujęciach: romantycznym, realistycznym, tragicznym, symbolicznym czy humorystycznym.

Przykłady motywu młodości w literaturze:

- **„Cierpienia młodego Wertera”** – Werter przeżywa młodzięcą miłość totalną do Lotty, która kończy się tragedią (samobójstwem Wertera), ukazując tym samym emocjonalność i kruchość młodości.
- **„Dziady” część III** – młodzi filomaci i filareci to grupa idealistów gotowych poświęcić wolność, a nawet życie w imię walki o ojczyznę. Ich młodość jest tragiczną, ale heroiczną – to młode pokolenie, które czuje się odpowiedzialne za los kraju.

- „**Kordian**” – tytułowy bohater to młody romantyk przeżywający kryzys sensu życia. Idealizuje miłość, przechodzi przemianę, a w finale próbuje dokonać zamachu na cara. Jego młodość jest pełna sprzeczności, buntu i niepokojów.
- „**Ferdydurke**” – motyw młodości zostaje przedstawiony w sposób przewrotny, ironiczny i krytyczny. Autor odchodzi od tradycyjnego postrzegania młodości jako czasu beztroski, dojrzewania i kształtowania charakteru. Zamiast tego ukazuje ją jako narzuconą formę, która zniewala człowieka i odbiera mu autentyczność, czego doświadcza upupiany dorosły Józio.

➔ **Motyw artysty** – przedstawia twórcę jako jednostkę wyjątkową, obdarzoną talentem, ale też skazaną na samotność, niezrozumienie czy konflikt z rzeczywistością. Obraz artysty zmienia się w zależności od epoki – od średniowiecznego rzemieślnika, przez romantycznego wieszczą, aż po dekadencją jednostkę z końca XIX wieku.

Przykłady motywu artysty w literaturze:

- „**Dziady**” **część III** – w utworze artysta to natchniony wieszcz i jednocześnie wybraniec. Pojmowany jest jako jednostka obdarzona wyjątkową wrażliwością, misją i kontaktem z absolutem. Konrad jako wieszcz, buntuje się przeciwko zasadom społecznym, ale też przeciwko samemu Bogu.
- „**Wesele**” – artysta w tej epoce to ktoś rozdarty, zmęczony rzeczywistością, przepełniony poczuciem niemocy. Poeta z „Wesela” Wyspiańskiego cierpi na niemoc twórczą; jego talent istnieje, ale nie potrafi przemienić go w czyn.

Motyw miasta – motyw pojawia się w wielu epokach literackich i w różnych ujęciach – od miejsca rozwoju cywilizacji i przestrzeni wolności po obszar chaosu, moralnego upadku i samotności jednostki. W zależności od nurtu i czasu miasto może być przedstawione jako symbol postępu, przestrzeń konfliktów społecznych albo labirynt, w którym człowiek traci tożsamość.

Przykłady motywu miasta w literaturze:

- „**Lalka**” – bohaterem utworu jest miasto. Warszawa przedstawiona jest jako tętniąca życiem stolica w procesie modernizacji, który obrazuje rozwój handlu, teatrów, nauki. Z drugiej strony Warszawa to też biedota, ubóstwo i przemoc. Miasto to zatem zderzenie bogactwa i biedy, piękna i brzydoty, a także postępu i stagnacji.
- „**Zbrodnia i kara**” – bohaterem utworu jest Petersburg, opisany jako mroczny, brudny, duszny. Stanowi jednocześnie idealne tło dla moralnych rozterek Raskolnikowa. Miasto tworzą kontrasty, różne światy.
- „**Proces**” – miasto to niemy bohater utworu. Jest mroczne, biurokratyczne, a człowiek będący wewnątrz niego jest bezradny wobec systemu.

Motyw wsi – wieś w literaturze bywa przedstawiana jako przestrzeń sielankowa, harmonijna i bliska naturze, ale również jako miejsce ciężkiej pracy, biedy, konfliktów społecznych i dotkliwych nierówności. W zależności od epoki i konwencji artystycznej różni się sposób kreowania ludowości, życia codziennego i samego chłopa.

Przykłady motywu wsi w literaturze:

- „**Nad Niemnem**” – wieś zobrazowana jest jako środowisko ciężkiej

pracy, ale też moralnej siły. Ciężka praca hartuje ducha, kształtuje charakter, pozwala również znaleźć pewne ukojenie i harmonię.

- **„Chłopi”** – utwór to najbardziej realistyczny portret wsi. Uwzględnione są w nim takie aspekty jak: struktura społeczna, religijność, obyczajowość, rytm natury. Z drugiej jednak strony życia na wsi to także: przemoc, zazdrość, nadużycia czy wykluczenie.
- **„Pieśni” Jana Kochanowskiego** – w „Pieśniach” wieś najczęściej przedstawiana jest jako miejsce sielankowe, harmonijne, gdzie porządek ustalany jest rytmem natury. Chłopi ciężko pracują, ale czerpią radość z obcowania z naturą.

➔ **Motyw śmierci** – śmierć jest jednym z najważniejszych motywów literackich. Pojawia się we wszystkich epokach i gatunkach – od antyku, przez średniowiecze i romantyzm, aż po współczesność. Służy zarówno refleksji filozoficznej, jak i moralnej, religijnej, obyczajowej czy egzystencjalnej.

Przykłady motywu śmierci w literaturze:

- **„Rozmowa Mistrza Polikarpa ze Śmiercią”** – główny bohater rozmawia ze Śmiercią na temat jej znaczenia. Śmierć opowiada o demokratycznym charakterze umierania, tłumaczy, że jest nieuchronna dla wszystkich.
- **„Dziady” część III** – śmierć w utworze można potraktować z różnych perspektyw. Wizja Chrystusa umierającego na krzyżu łączy się z motywem ofiary za innych. W tym znaczeniu Polska to Chrystus narodów. Jest też obecna śmierć dosłowna jak w przypadku zgonu Rollisona, czyli ofiary tyranii i represji.
- **„Romeo i Julia”** – śmierć w utworze jest wynikiem nieszczęśliwej miłości i niezgody na rozdzielenie się kochanków. Bohaterowie

wybierają śmierć jako sposób na bycie razem w życiu wiecznym.

- **„Inny świat”** – śmierć w utworze jest elementem codzienności w łagrze. Główny bohater widzi śmierć na każdym rogu. Śmierć nie jest godna ani zbawienna, jest wynikiem społecznego upadku i moralnej degradacji ludzkości.

➔ **Motyw ojczyzny** – w literaturze dotyczy refleksji nad krajem, narodem, poczuciem przynależności oraz odpowiedzialnością jednostki wobec wspólnoty narodowej. Często pojawia się w kontekście walki o wolność, niepodległość lub utraty suwerenności.

Przykłady motywu ojczyzny w literaturze:

- **„Dziady” część III** – ojczyzna w utworze ukazana jest jako wspólnota historyczna i moralna, której losy są ściśle związane z cierpieniem jednostki i narodu. Motyw ten jest nierozzerwalnie związany z romantycznym mesjanizmem i ideą poświęcenia dla dobra ojczyzny.
- **„Kordian”** – ojczyzna w utworze jest miejscem zniewolonym, którym rządzi zaborca. Kordian gotowy jest poświęcić się dla ojczyzny i dokonać zamachu na cara, co obrazuje ideał romantycznego bohatera.
- **„Lalka”** – ojczyzna ukazana jest poprzez pryzmat życia społecznego, ekonomicznego i politycznego w Polsce pod zaborami. Motyw ojczyzny łączy refleksję nad losem narodu z odpowiedzialnością jednostki wobec społeczeństwa i idei patriotycznych. Ważne jest zestawienie romantycznych idei narodowowyzwoleńczych z pozytywistyczną pracą u podstaw na rzecz ojczyzny.
- **„Wesele”** – ojczyzna jest przedstawiona jako wspólnota historyczna i kulturowa, której losy zależą od postaw różnych warstw

społecznych. Motyw ten łączy refleksję nad patriotyzmem, odpowiedzialnością narodową i wewnętrznymi słabościami Polaków. Z jednej strony ukazany jest historyczny heroizm, a z drugiej bierność i wewnętrzne rozdarcie narodu polskiego.

Najważniejsze konteksty w literaturze:

- **Kontekst historyczno-społeczny** – to odwołanie do wydarzeń historycznych, które są tłem utworu lub które wpłynęły na jego powstanie. Z kolei kontekst społeczny odnosi się do sytuacji społecznej, która opisana jest w utworze. Mogą to być np. relacje międzyludzkie, konflikty zbiorowości, występujące warstwy społeczne. Przykładowo w „Dziadach” w części III ukazana jest sytuacja społeczeństwa polskiego pod zaborem rosyjskim, klęska powstania listopadowego oraz represje carskie. W „Lalce” opisana jest Warszawa jako miejsce, w którym współżyją ze sobą zróżnicowane warstwy społeczne, np. arystokracja obok wykluczonej biedoty.
- **Kontekst kulturowy** – to odniesienie do dziedzictwa kulturowego w utworze np. odwołanie do tradycji, symboli, mitów, wierzeń czy ikon sztuki. Przykładowo w „Dziadach” w części III obecne jest nawiązanie do mitu Prometeusza, który poświęca się dla dobra ludzkości. W tym samym utworze znajdziemy nawiązanie do roli Chrystusa, który poświęca się dla innych, a więc niezbędne jest rozumienie kontekstu kulturowego mesjanizmu.
- **Kontekst psychologiczny** – kontekst dotyczy emocji, wewnętrznych konfliktów bohaterów, ale też ich motywacji i postaw. Przykładem jest postać Konrada z „Dziadów” części III, który przeżywa bunt mistyczny i doświadcza swoistego rozdwojenia jaźni. Z kolei Raskolnikow ze „Zbrodni i kary” targany jest wewnętrznymi rozterkami i wątpliwościami, w utworze przeprowadzona jest analiza psychologii zbrodni, której dokonał.

- **Kontekst religijny** – kontekst związany jest z wiarą, religią, ale też np. chrześcijańskimi wartościami, religijnym postrzeganiem świata. W III części „Dziadów” pojawia się motyw mesjanizmu, zgodnie z którym Polska przedstawiona jest jako Chrystus narodów.
- **Kontekst filozoficzny** – kontekst związany jest z odwołaniami do idei oraz kierunków filozoficznych. W romantyzmie obecne są między innymi mesjanizm, irracjonalizm oraz indywidualizm. Z kolei w pozytywizmie dominuje realizm czy scjentyzm.

WYŻSZA SZKOŁA
KSZTAŁCENIA
ZAWODOWEGO

www.studia-online.pl